

Sygn. akt V.2 Ka 561/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 października 2018 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach Ośrodek Zamiejscowy w Rybniku

Wydział V Karny Sekcja Odwoławcza

w składzie:

Przewodniczący: SSO Anita Ossak

Sędziowie: SSO Aleksandra Odoj-Jarek (spr.)

SSO Lucyna Pradelska-Staniczek

Protokolant: Justyna Napiórkowska

w obecności Marcina Darmochwała Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Raciborzu

po rozpoznaniu w dniach 11 stycznia 2018r., 23 kwietnia 2018r., 6 czerwca 2018r. oraz 11 października 2018r.

sprawy:

1. M. M. (1) /M./

s. J. i E.

ur. (...) w R.

oskarżonego o czyny z art. 286 § 1 kk i art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

2. D. O. /O./

s. A. i F.

ur. (...) w G.

oskarżonego o czyn z art. 286 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionych przez oskarżyciela publicznego i obrońców oskarżonych oraz zażalenia pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego

od wyroku Sądu Rejonowego w Raciborzu

z dnia 21 czerwca 2017r. sygn. akt II K 481/15

A. **zmienia** zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

- **w punkcie I.** ustala, że:

- czyny przypisane oskarżonemu M. M. (1), a opisane w punktach 1-51 części wstępnej wyroku, polegały na tym, że:

1. w dniu 1 lipca 2014 roku w R. na wystawionej fakturze VAT nr (...) w celu użycia jej za autentyczną podrobił podpis w miejscu osoby odbierającej oryginał faktury celem potwierdzenia odbioru towaru, co stanowi występki z art. 270 § 1 k.k.,
2. w dniu 2 lipca 2014 roku w R. na wystawionej fakturze VAT nr (...) w celu użycia jej za autentyczną podrobił podpis w miejscu osoby odbierającej oryginał faktury celem potwierdzenia odbioru towaru, co stanowi występki z art. 270 § 1 k.k.,
3. w dniu 2 lipca 2014 roku w R. na wystawionej fakturze VAT nr (...) w celu użycia jej za autentyczną podrobił podpis w miejscu osoby odbierającej oryginał faktury celem potwierdzenia odbioru towaru, co stanowi występki z art. 270 § 1 k.k.,
4. w dniu 2 lipca 2014 roku w R. na wystawionej fakturze VAT nr (...) w celu użycia jej za autentyczną podrobił podpis w miejscu osoby odbierającej oryginał faktury celem potwierdzenia odbioru towaru, co stanowi występki z art. 270 § 1 k.k.,
5. w dniu 3 lipca 2014 roku w R. na wystawionej fakturze VAT nr (...) w celu użycia jej za autentyczną podrobił podpis w miejscu osoby odbierającej oryginał faktury celem potwierdzenia odbioru towaru, co stanowi występki z art. 270 § 1 k.k.,
6. w dniu 10 lipca 2014 roku w R. na wystawionej fakturze VAT nr (...) w celu użycia jej za autentyczną podrobił podpis w miejscu osoby odbierającej oryginał faktury celem potwierdzenia odbioru towaru, co stanowi występki z art. 270 § 1 k.k.,
7. w dniu 10 lipca 2014 roku w R. na wystawionej fakturze VAT nr (...) w celu użycia jej za autentyczną podrobił podpis w miejscu osoby odbierającej oryginał faktury celem potwierdzenia odbioru towaru, co stanowi występki z art. 270 § 1 k.k.,
8. w dniu 10 lipca 2014 roku w R. na wystawionej fakturze VAT nr (...) w celu użycia jej za autentyczną podrobił podpis w miejscu osoby odbierającej oryginał faktury celem potwierdzenia odbioru towaru, co stanowi występki z art. 270 § 1 k.k.,
9. w dniu 10 lipca 2014 roku w R. na wystawionej fakturze VAT nr (...) w celu użycia jej za autentyczną podrobił podpis w miejscu osoby odbierającej oryginał faktury celem potwierdzenia odbioru towaru, co stanowi występki z art. 270 § 1 k.k.,
10. w dniu 11 lipca 2014 roku w R. na wystawionej fakturze VAT nr (...) w celu użycia jej za autentyczną podrobił podpis w miejscu osoby odbierającej oryginał faktury celem potwierdzenia odbioru towaru, co stanowi występki z art. 270 § 1 k.k.,
11. w dniu 11 lipca 2014 roku w R. na wystawionej fakturze VAT nr (...) w celu użycia jej za autentyczną podrobił podpis w miejscu osoby odbierającej oryginał faktury celem potwierdzenia odbioru towaru, co stanowi występki z art. 270 § 1 k.k.,
12. w dniu 10 lipca 2014 roku w R. na wystawionej fakturze VAT nr (...) w celu użycia jej za autentyczną podrobił podpis w miejscu osoby odbierającej oryginał faktury celem potwierdzenia odbioru towaru, co stanowi występki z art. 270 § 1 k.k.,
13. w dniu 9 sierpnia 2014 roku w R. na wystawionej fakturze VAT nr (...) w celu użycia jej za autentyczną podrobił podpis w miejscu osoby odbierającej oryginał faktury celem potwierdzenia odbioru towaru, co stanowi występki z art. 270 § 1 k.k.,

14. w dniu 9 sierpnia 2014 roku w R. na wystawionej fakturze VAT nr (...) w celu użycia jej za autentyczną podrobił podpis w miejscu osoby odbierającej oryginał faktury celem potwierdzenia odbioru towaru, co stanowi występki z art. 270 § 1 k.k.,

15. w dniu 9 sierpnia 2014 roku w R. na wystawionej fakturze VAT nr (...) w celu użycia jej za autentyczną podrobił podpis w miejscu osoby odbierającej oryginał faktury celem potwierdzenia odbioru towaru, co stanowi występki z art. 270 § 1 k.k.,

16. w dniu 20 sierpnia 2014 roku w R. na wystawionej fakturze VAT nr (...) w celu użycia jej za autentyczną podrobił podpis w miejscu osoby odbierającej oryginał faktury celem potwierdzenia odbioru towaru, co stanowi występki z art. 270 § 1 k.k.,

17. w dniu 10 lipca 2014 roku w R. na wystawionej fakturze VAT nr (...) w celu użycia jej za autentyczną podrobił podpis w miejscu osoby odbierającej oryginał faktury celem potwierdzenia odbioru towaru, co stanowi występki z art. 270 § 1 k.k.,

18. w dniu 21 sierpnia 2014 roku w R. na wystawionej fakturze VAT nr (...) celu użycia jej za autentyczną podrobił podpis w miejscu osoby odbierającej oryginał faktury celem potwierdzenia odbioru towaru, co stanowi występki z art. 270 § 1 k.k.,

19. w dniu 21 sierpnia 2014 roku w R. na wystawionej fakturze VAT nr (...) w celu użycia jej za autentyczną podrobił podpis w miejscu osoby odbierającej oryginał faktury celem potwierdzenia odbioru towaru, co stanowi występki z art. 270 § 1 k.k.,

20. w dniu 21 sierpnia 2014 roku w R. na wystawionej fakturze VAT nr (...) w celu użycia jej za autentyczną podrobił podpis w miejscu osoby odbierającej oryginał faktury celem potwierdzenia odbioru towaru, co stanowi występki z art. 270 § 1 k.k.,

21. w dniu 25 sierpnia 2014 roku w R. na wystawionej fakturze VAT nr (...) w celu użycia jej za autentyczną podrobił podpis w miejscu osoby odbierającej oryginał faktury celem potwierdzenia odbioru towaru, co stanowi występki z art. 270 § 1 k.k.,

22. w dniu 25 sierpnia 2014 roku w R. na wystawionej fakturze VAT nr (...) w celu użycia jej za autentyczną podrobił podpis w miejscu osoby odbierającej oryginał faktury celem potwierdzenia odbioru towaru, co stanowi występki z art. 270 § 1 k.k.,

23. w dniu 28 sierpnia 2014 roku w R. na wystawionej fakturze VAT nr (...) w celu użycia jej za autentyczną podrobił podpis w miejscu osoby odbierającej oryginał faktury celem potwierdzenia odbioru towaru, co stanowi występki z art. 270 § 1 k.k.,

24. w dniu 29 sierpnia 2014 roku w R. na wystawionej fakturze VAT nr (...) celu użycia jej za autentyczną podrobił podpis w miejscu osoby odbierającej oryginał faktury celem potwierdzenia odbioru towaru, co stanowi występki z art. 270 § 1 k.k.,

25. w dniu 29 sierpnia 2014 roku w R. na wystawionej fakturze VAT nr (...) w celu użycia jej za autentyczną podrobił podpis w miejscu osoby odbierającej oryginał faktury celem potwierdzenia odbioru towaru, co stanowi występki z art. 270 § 1 k.k.,

26. w dniu 2 września 2014 roku w na wystawionej fakturze VAT nr (...) w celu użycia jej za autentyczną podrobił podpis w miejscu osoby odbierającej oryginał faktury celem potwierdzenia odbioru towaru, co stanowi występki z art. 270 § 1 k.k.,

27. w dniu 2 września 2014 roku w R. na wystawionej fakturze VAT nr (...) w celu użycia jej za autentyczną podrobił podpis w miejscu osoby odbierającej oryginał faktury celem potwierdzenia odbioru towaru, co stanowi występki z art. 270 § 1 k.k.,

28. w dniu 2 września 2014 roku w R. na wystawionej fakturze VAT nr (...) w celu użycia jej za autentyczną podrobił podpis w miejscu osoby odbierającej oryginał faktury celem potwierdzenia odbioru towaru, co stanowi występki z art. 270 § 1 k.k.,

29. w dniu 8 września 2014 roku w R. na wystawionej fakturze VAT nr (...) w celu użycia jej za autentyczną podrobił podpis w miejscu osoby odbierającej oryginał faktury celem potwierdzenia odbioru towaru, co stanowi występki z art. 270 § 1 k.k.,

30. w dniu 8 września 2014 roku w R. na wystawionej fakturze VAT nr (...) w celu użycia jej za autentyczną podrobił podpis w miejscu osoby odbierającej oryginał faktury celem potwierdzenia odbioru towaru, co stanowi występki z art. 270 § 1 k.k.,

31. w dniu 9 września 2014 roku w R. na wystawionej fakturze VAT nr (...) w celu użycia jej za autentyczną podrobił podpis w miejscu osoby odbierającej oryginał faktury celem potwierdzenia odbioru towaru, co stanowi występki z art. 270 § 1 k.k.,

32. w dniu 9 września 2014 roku w R. na wystawionej fakturze VAT nr (...) celu użycia jej za autentyczną podrobił podpis w miejscu osoby odbierającej oryginał faktury celem potwierdzenia odbioru towaru, co stanowi występki z art. 270 § 1 k.k.,

33. w dniu 10 września 2014 roku w R. na wystawionej fakturze VAT nr (...) w celu użycia jej za autentyczną podrobił podpis w miejscu osoby odbierającej oryginał faktury celem potwierdzenia odbioru towaru, co stanowi występki z art. 270 § 1 k.k.,

34. w dniu 10 września 2014 roku w R. na wystawionej fakturze VAT nr (...) w celu użycia jej za autentyczną podrobił podpis w miejscu osoby odbierającej oryginał faktury celem potwierdzenia odbioru towaru, co stanowi występki z art. 270 § 1 k.k.,

35. w dniu 10 września 2014 roku w R. na wystawionej fakturze VAT nr (...) w celu użycia jej za autentyczną podrobił podpis w miejscu osoby odbierającej oryginał faktury celem potwierdzenia odbioru towaru, co stanowi występki z art. 270 § 1 k.k.,

36. w dniu 11 września 2014 roku w R. na wystawionej fakturze VAT nr (...) w celu użycia jej za autentyczną podrobił podpis w miejscu osoby odbierającej oryginał faktury celem potwierdzenia odbioru towaru, co stanowi występki z art. 270 § 1 k.k.,

37. w dniu 11 września 2014 roku w R. na wystawionej fakturze VAT nr (...) w celu użycia jej za autentyczną podrobił podpis w miejscu osoby odbierającej oryginał faktury celem potwierdzenia odbioru towaru, co stanowi występki z art. 270 § 1 k.k.,

38. w dniu 11 września 2014 roku w R. na wystawionej fakturze VAT nr (...) w celu użycia jej za autentyczną podrobił podpis w miejscu osoby odbierającej oryginał faktury celem potwierdzenia odbioru towaru, co stanowi występki z art. 270 § 1 k.k.,

39. w dniu 12 września 2014 roku w R. na wystawionej fakturze VAT nr (...) w celu użycia jej za autentyczną podrobił podpis w miejscu osoby odbierającej oryginał faktury celem potwierdzenia odbioru towaru, co stanowi występki z art. 270 § 1 k.k.,

40. w dniu 13 września 2014 roku w R. na wystawionej fakturze VAT nr (...) w celu użycia jej za autentyczną podrobił podpis w miejscu osoby odbierającej oryginał faktury celem potwierdzenia odbioru towaru, co stanowi występki z art. 270 § 1 k.k.,

41. w dniu 13 września 2014 roku w R. na wystawionej fakturze VAT nr (...) w celu użycia jej za autentyczną podrobił podpis w miejscu osoby odbierającej oryginał faktury celem potwierdzenia odbioru towaru, co stanowi występki z art. 270 § 1 k.k.,

42. w dniu 13 września 2014 roku w R. na wystawionej fakturze VAT nr (...) w celu użycia jej za autentyczną podrobił podpis w miejscu osoby odbierającej oryginał faktury celem potwierdzenia odbioru towaru, co stanowi występki z art. 270 § 1 k.k.,

43. w dniu 13 września 2014 roku w R. na wystawionej fakturze VAT nr (...) w celu użycia jej za autentyczną podrobił podpis w miejscu osoby odbierającej oryginał faktury celem potwierdzenia odbioru towaru, co stanowi występki z art. 270 § 1 k.k.,

44. w dniu 16 września 2014 roku w R. na wystawionej fakturze VAT nr (...) w celu użycia jej za autentyczną podrobił podpis w miejscu osoby odbierającej oryginał faktury celem potwierdzenia odbioru towaru, co stanowi występki z art. 270 § 1 k.k.,

45. w dniu 16 września 2014 roku w R. na wystawionej fakturze VAT nr (...) w celu użycia jej za autentyczną podrobił podpis w miejscu osoby odbierającej oryginał faktury celem potwierdzenia odbioru towaru, co stanowi występki z art. 270 § 1 k.k.,

46. w dniu 16 września 2014 roku w R. na wystawionej fakturze VAT nr (...) w celu użycia jej za autentyczną podrobił podpis w miejscu osoby odbierającej oryginał faktury celem potwierdzenia odbioru towaru, co stanowi występki z art. 270 § 1 k.k.,

47. w dniu 17 września 2014 roku w R. na wystawionej fakturze VAT nr (...) w celu użycia jej za autentyczną podrobił podpis w miejscu osoby odbierającej oryginał faktury celem potwierdzenia odbioru towaru, co stanowi występki z art. 270 § 1 k.k.,

48. w dniu 17 września 2014 roku w R. na wystawionej fakturze VAT nr (...) w celu użycia jej za autentyczną podrobił podpis w miejscu osoby odbierającej oryginał faktury celem potwierdzenia odbioru towaru, co stanowi występki z art. 270 § 1 k.k.,

49. w dniu 17 września 2014 roku w R. na wystawionej fakturze VAT nr (...) w celu użycia jej za autentyczną podrobił podpis w miejscu osoby odbierającej oryginał faktury celem potwierdzenia odbioru towaru, co stanowi występki z art. 270 § 1 k.k.,

50. w dniu 18 września 2014 roku w R. na wystawionej fakturze VAT nr (...) w celu użycia jej za autentyczną podrobił podpis w miejscu osoby odbierającej oryginał faktury celem potwierdzenia odbioru towaru, co stanowi występki z art. 270 § 1 k.k.,

51. w dniu 18 września 2014 roku w R. na wystawionej fakturze VAT nr (...) w celu użycia jej za autentyczną podrobił podpis w miejscu osoby odbierającej oryginał faktury celem potwierdzenia odbioru towaru, co stanowi występki z art. 270 § 1 k.k.,

i przyjmuje, że wyżej wymienione występki oskarżony M. M. (1) popełnił działając w podobny sposób w krótkich odstępach czasu, to jest w ciągu przestępstw z art. 91 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. wymierza oskarżonemu karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności,

- ustala, że niekorzystne rozporządzenie mieniem przypisane oskarżonemu M. M. (1), a opisane w punktach 52-96 części wstępnej wyroku, zostało dokonane:

52. odnośnie faktury VAT nr (...) na kwotę 12.638,53 zł,

53. odnośnie faktury VAT nr (...) na kwotę 3.751,38 zł,

54. odnośnie faktury VAT nr (...) na kwotę 7.8665,85 zł,

55. odnośnie faktury VAT nr (...) na kwotę 3.151,26 zł,

56. odnośnie faktury VAT nr (...) na kwotę 5.016,56 zł,

57. odnośnie faktury VAT nr (...) na kwotę 3.465,06 zł,

58. odnośnie faktury VAT nr (...) na kwotę 1.779,32 zł,

59. odnośnie faktury VAT nr (...) na kwotę 1.573,17 zł,

60. odnośnie faktury VAT nr (...) na kwotę 7.816,65 zł,

61. odnośnie faktury VAT nr (...) na kwotę 2.714,07 zł,

62. odnośnie faktury VAT nr (...) na kwotę 3.086,07 zł,

63. odnośnie faktury VAT nr (...) na kwotę 10.369,95 zł,

64. odnośnie faktury VAT nr (...) na kwotę 10.578,98 zł,

65. odnośnie faktury VAT nr (...) na kwotę 1.562,72 zł,

66. odnośnie faktury VAT nr (...) na kwotę 10.115,54 zł,

67. odnośnie faktury VAT nr (...) na kwotę 4.689,99 zł,

68. odnośnie faktury VAT nr (...) na kwotę 9.001,24 zł,

69. odnośnie faktury VAT nr (...) na kwotę 4.688,15 zł,

70. odnośnie faktury VAT nr (...) na kwotę 3.764,12 zł,

71. odnośnie faktury VAT nr (...) na kwotę 9.329,55 zł,

72. odnośnie faktury VAT nr (...) na kwotę 3.731,82 zł,

73. odnośnie faktury VAT nr (...) na kwotę 10.804,06 zł,

74. odnośnie faktury VAT nr (...) na kwotę 3.731,82 zł,

75. odnośnie faktury VAT nr (...) na kwotę 10.599,65 zł,

76. odnośnie faktury VAT nr (...) na kwotę 4.307,95 zł,

77. odnośnie faktury VAT nr (...) na kwotę 3.125,43 zł,

78. odnośnie faktury VAT nr (...) na kwotę 1.623,60 zł,

79. odnośnie faktury VAT nr (...) na kwotę 1.623,60 zł,
80. odnośnie faktury VAT nr (...) na kwotę 1.623,60 zł,
81. odnośnie faktury VAT nr (...) na kwotę 1.623,60 zł,
82. odnośnie faktury VAT nr (...) na kwotę 10.988,19 zł,
83. odnośnie faktury VAT nr (...) na kwotę 4.482,89 zł,
84. odnośnie faktury VAT nr (...) na kwotę 11.208,40 zł,
85. odnośnie faktury VAT nr (...) na kwotę 10.799,88 zł,
86. odnośnie faktury VAT nr (...) na kwotę 4.499,03 zł,
87. odnośnie faktury VAT nr (...) na kwotę 12.064,58 zł,
88. odnośnie faktury VAT nr (...) na kwotę 3.492,009 zł,
89. odnośnie faktury VAT nr (...) na kwotę 12.164,31 zł,
90. odnośnie faktury VAT nr (...) na kwotę 4.629,11 zł,
91. odnośnie faktury VAT nr (...) na kwotę 4.629,11 zł,
92. odnośnie faktury VAT nr (...) na kwotę 4.629,11 zł,
93. odnośnie faktury VAT nr (...) na kwotę 3.136,68 zł,
94. odnośnie faktury VAT nr (...) na kwotę 3.086,07 zł,
95. odnośnie faktury VAT nr (...) na kwotę 4.899,58 zł,
96. odnośnie faktury VAT nr (...) na kwotę 4.372,16 zł,

i przyjmuje, że występki przypisane oskarżonemu M. M. (1), a opisane w punktach 52-96 części wstępnej wyroku, oskarżony popełnił działając w podobny sposób w krótkich odstępach czasu, to jest w ciągu przestępstw z art. 91 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. wymierza oskarżonemu karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności,

- na podstawie art. 91 § 2 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. łączy orzeczone wobec oskarżonego M. M. (1) kary pozbawienia wolności i wymierza mu jedną łączną karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności,

- **w punkcie III.** obniża kwotę zasądzoną tytułem solidarnego z oskarżonym D. O. obowiązku naprawienia wyrządzonej szkody do 326.548,33 zł (trzystu dwudziestu sześciu tysięcy pięciuset czterdziestu ośmiu złotych trzydziestu trzech groszy),

- **w punkcie IV.:**

- uniewinnia oskarżonego D. O. od zarzutu popełnienia czynów opisanych w punktach 97-147 części wstępnej wyroku,
- ustala, że niekorzystne rozporządzenie mieniem przypisane oskarżonemu D. O., a opisane w punktach 148-192 części wstępnej wyroku, zostało dokonane:

148. odnośnie faktury VAT nr (...) na kwotę 12.638,53 zł,

148. odnośnie faktury VAT nr (...) na kwotę 3.751,38 zł,
149. odnośnie faktury VAT nr (...) na kwotę 7.8665,85 zł,
150. odnośnie faktury VAT nr (...) na kwotę 3.151,26 zł,
151. odnośnie faktury VAT nr (...) na kwotę 5.016,56 zł,
152. odnośnie faktury VAT nr (...) na kwotę 3.465,06 zł,
153. odnośnie faktury VAT nr (...) na kwotę 1.779,32 zł,
154. odnośnie faktury VAT nr (...) na kwotę 1.573,17 zł,
155. odnośnie faktury VAT nr (...) na kwotę 7.816,65 zł,
156. odnośnie faktury VAT nr (...) na kwotę 2.714,07 zł,
157. odnośnie faktury VAT nr (...) na kwotę 3.086,07 zł,
158. odnośnie faktury VAT nr (...) na kwotę 10.369,95 zł,
159. odnośnie faktury VAT nr (...) na kwotę 10.578,98 zł,
160. odnośnie faktury VAT nr (...) na kwotę 1.562,72 zł,
161. odnośnie faktury VAT nr (...) na kwotę 10.115,54 zł,
162. odnośnie faktury VAT nr (...) na kwotę 4.689,99 zł,
163. odnośnie faktury VAT nr (...) na kwotę 9.001,24 zł,
164. odnośnie faktury VAT nr (...) na kwotę 4.688,15 zł,
165. odnośnie faktury VAT nr (...) na kwotę 3.764,12 zł,
166. odnośnie faktury VAT nr (...) na kwotę 9.329,55 zł,
167. odnośnie faktury VAT nr (...) na kwotę 3.731,82 zł,
168. odnośnie faktury VAT nr (...) na kwotę 10.804,06 zł,
169. odnośnie faktury VAT nr (...) na kwotę 3.731,82 zł,
170. odnośnie faktury VAT nr (...) na kwotę 10.599,65 zł,
171. odnośnie faktury VAT nr (...) na kwotę 4.307,95 zł,
172. odnośnie faktury VAT nr (...) na kwotę 3.125,43 zł,
173. odnośnie faktury VAT nr (...) na kwotę 1.623,60 zł,
174. odnośnie faktury VAT nr (...) na kwotę 1.623,60 zł,
175. odnośnie faktury VAT nr (...) na kwotę 1.623,60 zł,
176. odnośnie faktury VAT nr (...) na kwotę 1.623,60 zł,

177. odnośnie faktury VAT nr (...) na kwotę 10.988,19 zł,
178. odnośnie faktury VAT nr (...) na kwotę 4.482,89 zł,
179. odnośnie faktury VAT nr (...) na kwotę 11.208,40 zł,
180. odnośnie faktury VAT nr (...) na kwotę 10.799,88 zł,
181. odnośnie faktury VAT nr (...) na kwotę 4.499,03 zł,
182. odnośnie faktury VAT nr (...) na kwotę 12.064,58 zł,
183. odnośnie faktury VAT nr (...) na kwotę 3.492,009 zł,
184. odnośnie faktury VAT nr (...) na kwotę 12.164,31 zł,
185. odnośnie faktury VAT nr (...) na kwotę 4.629,11 zł,
186. odnośnie faktury VAT nr (...) na kwotę 4.629,11 zł,
187. odnośnie faktury VAT nr (...) na kwotę 4.629,11 zł,
188. odnośnie faktury VAT nr (...) na kwotę 3.136,68 zł,
189. odnośnie faktury VAT nr (...) na kwotę 3.086,07 zł,
190. odnośnie faktury VAT nr (...) na kwotę 4.899,58 zł,
191. odnośnie faktury VAT nr (...) na kwotę 4.372,16 zł,

i przyjmuje, że występki przypisane oskarżonemu D. O., a opisane w punktach 148-192 części wstępnej wyroku, oskarżony popełnił działając w podobny sposób w krótkich odstępach czasu, to jest w ciągu przestępstw z art. 91 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. wymierza oskarżonemu karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności,

- **w punkcie VI.** obniża kwotę zasądzoną tytułem solidarnego z oskarżonym M. M. (1) obowiązku naprawienia wyrządzonej szkody do 326.548,33 zł (trzystu dwudziestu sześciu tysięcy pięciuset czterdziestu ośmiu złotych trzydziestu trzech groszy),

- **w punkcie VII.** uchyla rozstrzygnięcie o przypadku zestawień faktur szczegółowo opisanych w wykazie nr II/60/15 na kartach 204-205 poz. 97-103 akt,

- **w punkcie X.** jako podstawę zasądzenia kosztów zastępstwa adwokackiego wskazuje art. 627 k.p.k. w zw. z § 14 ust. 2 pkt 3 w zw. z ust. 7 i § 16 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U.2013.461 z późn. zm.), nadto dodatkowo zasądza od oskarżonych M. M. (1) i D. O. na rzecz oskarżyciela posiłkowego (...) S.A. z siedzibą w Ż. kwoty po 132,80 zł (sto trzydzieści dwa złote osiemdziesiąt groszy) tytułem zwrotu wydatków,

- **w punkcie XI.** uchyla rozstrzygnięcie o opłatach,

B. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy,

C. zasądza od oskarżonych M. M. (1) i D. O. na rzecz Skarbu Państwa wydatki za postępowanie odwoławcze po 1/3 z kwoty 20,00 (dwudziestu) złotych oraz obciąża ich jedną opłatą za obie instancje w kwotach po 180,00 (sto osiemdziesiąt) złotych,

D. zasądza od oskarżyciela posiłkowego (...) S.A. z siedzibą w Ż. na rzecz Skarbu Państwa wydatki za postępowanie odwoławcze w 1/3 z kwoty 20,00 (dwudziestu) złotych oraz obciąża go opłatą w kwocie 100,00 (stu) złotych.

SSO Anita Ossak

SSO Aleksandra Odoj-Jarek (spr.) SSO Lucyna Pradelska-Staniczek

Sygn. akt V.2 Ka 561 /1 7

UZASADNIENIE

M. M. (1) został oskarżony o czyny opisane w punktach 1-96 części wstępnej wyroku Sądu Rejonowego w Raciborzu z dnia 21 czerwca 2017 r. sygn. akt II K 481/15, które każdorazowo polegały na tym, że w określonym szczegółowo miejscu i czasie, działając wspólnie i w porozumieniu z D. O. prowadzącym firmę handlową (...), będąc zatrudnionym jako przedstawiciel handlowy i posiadając do dyspozycji urządzenie mobilne PDA do przyjmowania i składania zamówień, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził (...) S.A. z siedzibą w Ż. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w określonej kwocie w ten sposób, że w imieniu określonej firmy osobiście składał zamówienie na towar w postaci różnego rodzaju produktów spożywczych wraz z rozliczeniem opakowań, na które to wystawiono fakturę VAT, po czym polecił odbierającemu i przewożącemu towar kierowcy przewieźć zamówiony towar zamiast do siedziby zamawiającego klienta do firmy D. O. w miejscowości W. i wprowadził pokrzywdzoną w błąd co do faktu złożenia zamówienia i zamiaru zapłacenia za zamówiony towar i jednocześnie na wystawionej fakturze w celu użycia jej za autentyczną podrobił podpis w miejscu osoby odbierającej oryginał faktury celem potwierdzenia odbioru towaru, co każdorazowo stanowiło występki z art. 286 § 1 kk i art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk.

Natomiast **D. O.** został oskarżony o czyny opisane w punktach 97-192 części wstępnej wyroku Sądu Rejonowego w Raciborzu z dnia 21 czerwca 2017 r. sygn. akt II K 481/15, które każdorazowo polegały na tym, że w określonym szczegółowo miejscu i czasie, działając wspólnie i w porozumieniu z M. M. (1) – przedstawicielem handlowym (...) S.A. - prowadząc firmę handlową (...), w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził (...) S.A. z siedzibą w Ż. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w określonej kwocie w ten sposób, że przyjmował dostawę towaru zamówionego przez M. M. (1) w imieniu innej firmy w postaci różnego rodzaju produktów spożywczych wraz z rozliczeniem opakowań, na które to wystawiono fakturę VAT i wprowadził w błąd pokrzywdzoną spółkę co do faktu złożenia zamówienia i zamiaru zapłacenia za dostarczony towar nie uiszczając za niego zapłaty, co każdorazowo stanowiło występki z art. 286 § 1 kk.

Sąd Rejonowy w Raciborzu wyrokiem z dnia 21 czerwca 2017 r. sygn. akt II K 481/15 uznał:

- oskarżonego **M. M. (1)** za winnego popełnienia zarzucanych mu przestępstw z art. 286 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., opisanych w części wstępnej wyroku w pkt od 1 do 96 i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k., art. 91 § 1 k.k. i art. 4 § 1 k.k. przyjmując, że popełnił je w podobny sposób i w krótkich odstępach czasu, skazał go na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności;
- oskarżonego **D. O.** za winnego popełnienia zarzucanych mu przestępstw z art. 286 § 1 kk, opisanych w części wstępnej wyroku w pkt od 97 do 192 i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. i art. 4 § 1 k.k. przyjmując, że popełnił je w podobny sposób i w krótkich odstępach czasu, skazał go na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. Sąd I. instancji warunkowo zawiesił wykonanie orzeczonych wobec oskarżonych kar pozbawienia wolności ustalając okres próby na 3 lata.

W myśl art. 46 § 1 k.k. zobowiązano oskarżonych M. M. (1) i D. O. do solidarnego naprawienia wyrządzonej szkody poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego (...) S. A. z siedzibą w Ż. kwoty 404.304,58 zł.

Zgodnie z art. 44 § 2 k.k. orzeczono przepadek dowodów rzeczowych w postaci faktur i zestawień faktur szczegółowo opisanych w wykazie nr I/59/15 na kartach 97-105 akt sprawy, pozycja 1-96 i w wykazie nr II/60/15 na kartach 204-205 akt sprawy poz. 97-103.

Na mocy art. 63 § 1 k.k. zaliczono oskarżonym M. M. (1) i D. O. na poczet orzeczonych kary pozbawienia wolności okresy rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 26.05.2015 r. godz. 15:30 do dnia 28.05.2015 r. godz. 11:20 tj. dwa dni przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się jednemu dniowi kary pozbawienia wolności.

Na podstawie § 11 ust. 2 pkt 3 i § 17 pkt 1 i 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.10.2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie i art. 627 k.p.k. zasądzono od oskarżonych M. M. (1) i D. O. na rzecz pokrzywdzonego (...) S. A. z siedzibą w Ż. kwoty po 2.348,48 zł tytułem zwrotu poniesionych wydatków zastępstwa adwokackiego.

W myśl art. 627 k.p.k. zasądzono od oskarżonego M. M. (1) na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w postaci wydatków w wysokości 526,20 zł, a od oskarżonego D. O. w kwocie 148,20 zł oraz obciążono obydwu oskarżonych opłatą w kwotach po 300 zł.

Apelacje od powyższego orzeczenia wnieśli obrońcy oskarżonych, prokurator, natomiast pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego wniósł zażalenie.

Prokurator zaskarżył przedmiotowy wyrok w części dotyczącej oskarżonego M. M. (1) i D. O. na korzyść oskarżonych. W swojej apelacji zarzucił obrazę przepisów prawa materialnego z art. 44 § 2 i 7 k.k., polegającą na orzeczeniu w punkcie VII. zaskarżonego wyroku przepadku dowodów rzeczowych w postaci faktur i zestawień faktur, podczas gdy wskazany środek winien zostać orzeczony wyłącznie w stosunku do faktur, bowiem zestawienia faktur nie mogą zostać uznane za przedmioty, które służyły lub były przeznaczone do popełnienia przestępstwa, a nadto nie stanowią one własności żadnego ze sprawców.

Podnosząc ten zarzut, prokurator wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w jego punkcie VII poprzez wyeliminowanie z zakresu przedmiotów objętych przypadkiem zestawień faktur szczegółowo opisanych w wykazie nr 11/60/15 na kartach 204-205 akt sprawy, pozycja 97-103.

Obrońca oskarżonego M. M. (1) zaskarżył wyrok w całości na korzyść oskarżonego, zarzucając:

1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia polegający na przyjęciu, że oskarżony doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem określonego w art. 286 § 1 k.k., podczas gdy czyn oskarżonego nie wypełniał znamion czynu zabronionego zawartych w tym przepisie z uwagi na fakt, że oskarżony wykonywał jedynie polecenia przełożonych;
2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku poprzez przyjęcie, że wysokość szkody do naprawienia wynosi 404.304,58 zł, podczas gdy pokrzywdzona jako przedsiębiorca miała możliwość odliczenia podatku VAT z tytułu innych ponoszonych przez siebie kosztów, co znacznie pomniejsza poniesioną szkodę;
3. obrazę prawa procesowego mającego wpływ na wynik postępowania, a to art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez dokonanie oceny przeprowadzonych dowodów w sposób dowolny, a nie swobodny, wbrew zasadom prawidłowego rozumowania, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego;
4. obrazę prawa procesowego, a to art. 424 k.p.k. poprzez sporządzenie uzasadnienia wyroku i określenia podstawy prawnej wydanego orzeczenia w sposób lakoniczny i niejasny, a także poprzez brak wskazania, jakie fakty Sąd uznał za udowodnione lub nieudowodnione i na jakich w tej mierze oparł się dowodach.

Skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego, względnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonego D. O. zaskarżył wyrok w całości na korzyść oskarżonego, zarzucając:

1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia poczynionych przez Sąd I instancji polegający na przyjęciu, iż zebrany i ujawniony w sprawie materiał dowodowy daje podstawę do przyjęcia, że oskarżony D. O. dopuścił się zarzucanych mu w akcie oskarżenia czynów kwalifikowanych z art. 286 § 1 k.k., podczas gdy zebrane w sprawie dowody nie wykazały, aby zachowanie oskarżonego D. O. wypełniało podstawowe znamiona występku z art. 286 § 1 k.k. takie jak zamiar bezpośredni, korzyść majątkowa oskarżonego, czy też świadome i celowe wprowadzanie w błąd pokrzywdzonego;

2. naruszenie prawa materialnego art. 46 k.k. w zw. z art. 361 k.c. przez Sąd I instancji poprzez dokonanie błędnej wykładni tychże przepisów i w konsekwencji pominięcie i nie uwzględnienie art. 361 k.c. przy ustalaniu wysokości poniesionej szkody przez pokrzywdzonego (...) w sytuacji, kiedy roszczenie odszkodowawcze w sprawach karnych jako roszczenie kompensacyjne powinno być ustalone z zastosowaniem przepisów prawa cywilnego, w tym art. 361 k.c., czego Sąd I instancji nie uczynił przyjmując w sposób niczym nieuzasadniony, iż kwota 404.304,58 zł, jaka została wskazana przez pokrzywdzonego jako poniesiona szkoda, powinna w w/w wysokości obciążać oskarżonego D. O. pomimo dowodów wskazujących, iż oskarżony D. O. płacił za dostarczany towar, zwrócił opakowania towaru, które to opakowania w kwocie 161.769,47 zł zostały wliczone do kwoty 404.304,58 zł jako całkowita szkoda poniesiona przez pokrzywdzonego;

3) obrazę przepisów postępowania, a to art. 4 k.p.k., 7 k.p.k. oraz 410 k.p.k. poprzez przekroczenie zasad swobodnej i zgodnej z doświadczeniem życiowym oceny zgromadzonego materiału dowodowego, poprzez dokonanie dowolnej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego, a to w szczególności zeznań świadków M. P., K. K., W. S., P. K., G. O., wyjaśnień oskarżonego M. M. (1), czego konsekwencją był:

a) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia przez Sąd I instancji poprzez uznanie, iż oskarżony D. O. brał pełny i świadomy udział w zarzucanym oskarżonym procederze, w sytuacji kiedy oskarżony D. O. nie miał wiedzy ani wpływu na sposób rozliczania się z przekazywanych przez niego lub jego syna pieniędzy za dostarczany towar oskarżonemu M. M. (1) bądź kierowcom, jak również nie posiadał wiedzy co do ewentualnego braku rozliczania się przez oskarżonego M. M. (1) z pokrzywdzonym (...);

b) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia przez Sąd I instancji poprzez uznanie, że oskarżony D. O. powinien ponosić odpowiedzialność materialną w kwocie 404.304,58 zł w sytuacji, kiedy świadkowie - zatrudnieni u pokrzywdzonego - potwierdzili, iż opakowania, które są objęte obowiązkiem naprawienia szkody na łączną kwotę 161.769,47 zł były odbierane od oskarżonego D. O., Sąd I instancji pomimo zeznań świadków nie ustalił i nie wykazał, dlaczego został oskarżony D. O. obciążony obowiązkiem naprawienia szkody w pełnej kwocie 404.304,58 zł, tj. w kwocie, która także obejmuje straty z tytułu braku opakowań, a które, jak wynika z treści zeznań świadków M. K. i R. W., jak i samej treści uzasadnienia wyroku, były odbierane od oskarżonego O. i zaliczane na firmę (...). Fakt zaliczenia odbieranych opakowań na firmę (...), które w rzeczywistości były przekazywane przez hurtownię oskarżonego D. O., nie może skutkować dla niego negatywnymi konsekwencjami w postaci dodatkowego obciążenia go za opakowania, które zwrócił;

c) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia przez Sąd I instancji poprzez uznanie, iż oskarżony D. O. miał wprowadzić pokrzywdzonego (...) w błąd w sytuacji, kiedy z zeznań m.in. świadka K. K. wynika, iż był on świadkiem rozmowy pomiędzy M. M. (1) i A. E. (osoba decyzyjna w (...)) na temat sprzedaży towaru oskarżonemu D. O.. Z dalszych zeznań świadka K. K. wynika, iż A. E. miał zapewnić środki na pokrycie faktury wystawionej na konto hurtowni (...). Świadek ten zeznał także, iż oskarżony M. M. (1) był oburzony poleceniem przełożonego, dodał, iż podobny proceder miał miejsce także z innymi firmami, o czym wiedziało kierownictwo oddziału, m.in. A. K. i A. B. oraz z treści zeznań świadka W. S., P. K. wynika, iż kierownictwo (...) informowało

kierowców, że towar ma być dostarczany do hurtowni oskarżonego D. O. pomimo tego, że jest zafakturowany na inny podmiot, co jednoznacznie potwierdza, że osoby decyzyjne na stanowiskach kierowniczych w (...) akceptowały taki sposób dostarczania towaru do hurtowni D. O. wyrażając na to zgodę, a tym samym brak jest przesłanek do przyjęcia, iż oskarżony D. O. mógł wykorzystać nieświadomość lub błąd co do w/w okoliczności pokrzywdzonego reprezentowanego przez osoby decyzyjne z jego kierownictwa;

d) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia przez Sąd I instancji poprzez uznanie, że oskarżony swoim zachowaniem chciał doprowadzić pokrzywdzonego do niekorzystnego rozporządzenia jego mieniem w sytuacji, kiedy z zeznań m.in świadka J. W., T. N. wynika, że oskarżony D. O. przekazywał im pieniądze za dostarczany towar;

e) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia przez Sąd I instancji poprzez przyjęcie, iż oskarżony D. O. otrzymywał towar po zaniżonej cenie w sytuacji, kiedy wbrew twierdzeniom Sądu I instancji oskarżony D. O. otrzymywał towar po normalnej cenie, jaka była przewidziana dla odbiorców hurtowych zaopatrujących się u pokrzywdzonego;

4. obrazę przepisów postępowania, która miała istotny wpływ na treść orzeczenia poprzez nie zastosowanie art. 5 § 2 k.p.k., 7 k.p.k. i art. 9 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k w zw. art. 193 § 1 k.p.k., 366 § 1 k.p.k. i tym samym niedostrzeżenie przez Sąd I instancji poważnych wątpliwości w sprawie i niewyjaśnienie ich dalszymi środkami dowodowymi poprzez nieuzasadnione odstępianie od przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego z zakresu rachunkowości celem ustalenia realnej szkody poniesionej przez pokrzywdzonego w oparciu o zebrany materiał dowodowy w sprawie, a w szczególności wyliczenie potencjalnej szkody z dokumentów - dowodów wpłat dokonywanych przez oskarżonego D. O. za dostarczony towar, zeznań świadków potwierdzających, iż oskarżony D. O. wpłacał pieniądze za dostarczony towar oraz zwracał opakowania towaru składające się na wysokość szkody.

Skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego D. O. od wszystkich zarzucanych mu czynów w akcie oskarżenia oraz zasądzenie od Skarbu Państwa na rzecz oskarżonego D. O. kosztów postępowania przed I i II instancją - kosztów ustanowienia adwokata, względnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I Instancji.

Pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego wniósł zażalenie na postanowienie zawarte w pkt 10 wyroku w części, tj. co do pkt 10 ponad zasądzoną kwotę 4.696,96 zł (2 x 2348,48), zarzucając:

1. naruszenie przepisów postępowania mające istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia, tj. art. 627 k.p.k. w zw. z § 15 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie z dnia 22 października 2015 r. w wyniku ich błędnej interpretacji, poprzez przyjęcie, że sprawa o sygn. akt II K 481/15 nie wymagała przyznania pełnomocnikowi oskarżyciela posiłkowego czterokrotności stawki minimalnej wynagrodzenia za czynności adwokackie, podczas gdy prawidłowa wykładnia powołanych przepisów prowadzi do wniosku, iż - ze względu na obszerność i zawilóść przedmiotowej sprawy, wartość przedmiotu sprawy, jak również ponadprzeciętny nakład pracy pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego, który podjął szereg czynności zmierzających do jej wyjaśnienia i rozstrzygnięcia - jego wynagrodzenie winno stanowić czterokrotność stawki minimalnej, tj. 8.736,00 zł od każdego z oskarżonych;

2. błąd w ustaleniach faktycznych, mający istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia, poprzez przyjęcie, że pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego poniósł koszty dojazdu z W. (siedziby Kancelarii) do Sądu Rejonowego w Raciborzu tylko raz, podczas gdy opierając się na zasadach logicznego rozumowania, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, jak i na zestawieniu kosztów Kancelarii, przedłożonym tutaj Sądowi na rozprawie w dniu 21.06.2017 r. należy uznać, że skoro w sprawie odbyło się 9 rozpraw, to pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego odbywał te podróże z siedziby Kancelarii do miejscowości będącej siedzibą Sądu I instancji, wobec czego zasadnym jest zasądzenie mu ich kosztów w kwocie 1.972,82 zł.

Skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia poprzez zasądzenie od oskarżonych M. M. (1) i D. O. na rzecz oskarżyciela posiłkowego (...) S.A w Ż. dodatkowo kwoty po 6.552 zł (tytułem kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu przed Sądem I instancji) oraz zasądzenie od oskarżonych M. M. (1) i D. O. na rzecz oskarżyciela posiłkowego (...) S.A w Ż. dodatkowo kwoty po 821,92 zł tytułem zwrotu kosztów dojazdu pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego z siedziby jego Kancelarii do siedziby Sądu I instancji na 9 rozpraw (160*2*9*0,8358 zł + VAT).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Na uwzględnienie zasługiwała apelacja prokuratora oraz częściowo apelacje obrońców oskarżonych, a to w zakresie dotyczącym wysokości poniesionej szkody przez pokrzywdzoną, co rzutowało na brak możliwości przypisania oskarżonym popełnienia przestępstwa kwalifikowanego z art. 286 § 1 k.k. w okresie od 1.07.2014r. do 18.09.2014r. Nadto w części dotyczącej kosztów przejazdu na uwzględnienie zasługiwało zażalenie pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej.

Oczywiście zasadna była apelacja prokuratora, bowiem zestawienia faktur nie mogły być uznane za przedmioty, które służyły lub były przeznaczone do popełnienia przestępstwa, a nadto nie stanowią one własności żadnego ze sprawców. Stąd też Sąd odwoławczy zmienił punkt **VII.** wyroku w ten sposób, że uchylił rozstrzygnięcie o przepadku zestawień faktur szczegółowo opisanych w wykazie nr II/60/15 na kartach 204-205 poz. 97-103 akt.

Słuszne w części było zażalenie pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej, to jest co do kwoty 265,60 zł stanowiącej koszt dojazdu substytutą pełnomocnika z W. na pierwszą rozprawę (320 km x 0,83 zł = 265,60 zł). Na kolejnych rozprawach nie stawiał się żaden pełnomocnik, który miałby siedzibę kancelarii we W., brak więc podstaw do zwrotu kosztów dojazdu do siedziby Sądu Rejonowego w Raciborzu. Co do przyznanego oskarżycielce posiłkowej zwrotu wydatków, to zauważyć należy, że przyznana kwota po 2.348,48 zł od każdego z oskarżonych jest wyższa niż stawka minimalna, jednocześnie w sumie nie przekracza 6-krotności stawki minimalnej w kwocie 420 zł, jaka była przewidziana w § 14 ust. 2 pkt 3 w zw. z ust. 7 i § 16 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U.2013.461 z późn. zm.), które winno zostać wskazane przez Sąd Rejonowy jako podstawa zasądzenia zwrotu wydatków poniesionych przez oskarżycielkę posiłkową z tytułu zastępstwa procesowego. Wynika to wprost z § 21 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.10.2015r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U.2015.1800), który stanowi, że do spraw wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie rozporządzenia stosuje się przepisy dotychczasowe do czasu zakończenia postępowania w danej instancji. Nadmienić należy, że żadna z pozostałych stron nie kwestionowała wysokości zasądzonej kwoty. Stąd też Sąd odwoławczy zmienił zaskarżony wyrok **w punkcie X.** w ten sposób, że jako podstawę zasądzenia kosztów zastępstwa adwokackiego wskazał art. 627 k.p.k. w zw. z § 14 ust. 2 pkt 3 w zw. z ust. 7 i § 16 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U.2013.461 z późn. zm.), nadto dodatkowo zasądził od oskarżonych M. M. (1) i D. O. na rzecz oskarżycielki posiłkowej (...) S.A. z siedzibą w Ż. kwoty po 132,80 zł (to jest po połowie kwoty 265,60 zł) tytułem zwrotu wydatków związanych z dojazdem pełnomocnika na rozprawę.

Odnosząc się do apelacji obrońców oskarżonych, to były one zasadne w części, mianowicie w zakresie, w jakim dotyczyły naruszenia art. 5 § 2 k.p.k. poprzez uznanie, że oskarżeni doprowadzili pokrzywdzoną do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci opakowań, które zawsze były zwracane i rozliczane. W tej materii Sąd Rejonowy poczynił błędne ustalenia faktyczne. Sąd Okręgowy powziął w tej kwestii wątpliwości, ponieważ świadek A. B. jeszcze na etapie postępowania przygotowawczego (k. 84 verte akt) podał, że zwrócone w terminie późniejszym opakowania zostały zarachowane na spłatę zadłużenia. Sąd Rejonowy nie pogłębił analizy zgromadzonego materiału dowodowego w tym zakresie, zatem przypisanie oskarżonym wyłudzenia kwot stanowiących równowartość wszystkich opakowań było przedwczesne. Sąd odwoławczy uzupełnił materiał dowodowy o sporządzone przez przedstawiciela pokrzywdzonej Spółki wykazy tabelaryczne obejmujące dane dotyczące zapłaty faktur objętych zarzutami, w szczególności w części dotyczącej rozliczenia opakowań (k. 841-843, 915-926). Przesłuchał także w charakterze świadka Ł. K. (k. 870 verte-871 verte), którego pokrzywdzona Spółka wskazała jako osobę kompetentną do

udzielenia informacji dotyczącej rozliczenia niezapłaconych faktur. Ani przedłożone dokumenty, ani przesłuchanie wskazanego świadka nie rozwiały wątpliwości, jakie istnieją w kwestii rozliczenia opakowań, tym bardziej, że oskarżeni podtrzymują, że opakowania były zawsze zwracane. Nadto jak podał Ł. K., w systemie brak jest informacji, czy zwrócone opakowania, na podstawie których powstała korekta, zostały zwrócone przez klientów (podmioty, na które były wystawiane faktury sprzedaży towaru dostarczanego oskarżonemu D. O.), czy też przez oskarżonych. Tak więc kierując się zasadą, że wszystkie wątpliwości, których nie dało się usunąć, należy rozstrzygać na korzyść oskarżonych, Sąd Okręgowy uznał, że nie można ponad wszelką wątpliwość przypisać oskarżonym wyłudzenia mienia w postaci opakowań. Analizując zestawienie z kart 841-843 Sąd Okręgowy doszedł do przekonania, że faktury wystawione w okresie od 1.07.2014r. do 18.09.2014r. są niezapłacone w części idealnie odpowiadającej wartości wyszczególnionych na tych fakturach opakowań, natomiast zapłata pozostałej części następowała bądź w wyznaczonym terminie, bądź po jego upływie, ale nieznacznie później. Tak więc w tym okresie czasu, wobec braku możliwości przypisania oskarżonym zamiaru doprowadzenia pokrzywdzonej Spółki do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, nie może być mowy o popełnieniu przez nich występku z art. 286 § 1 k.k. Stąd też zmieniono zaskarżony wyrok w odniesieniu do oskarżonego M. M. (1) **w punkcie I.** w ten sposób, że ustalono, iż czyny mu przypisane, a opisane w punktach 1-51 części wstępnej wyroku, polegały na tym, że na wystawianych fakturach, w celu użycia ich za autentyczne, podrobił podpis w miejscu osoby odbierającej oryginał faktury celem potwierdzenia odbioru towaru, co każdorazowo stanowiło występki z art. 270 § 1 k.k. Sąd Okręgowy przyjął nadto, że występki te oskarżony M. M. (1) popełnił działając w podobny sposób w krótkich odstępach czasu, to jest w ciągu przestępstw z art. 91 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu karę 8 miesięcy pozbawienia wolności.

Co do występków przypisanych oskarżonemu M. M. (1), a opisanych w punktach 52-96 części wstępnej wyroku, należało obniżyć kwotę niekorzystnego rozporządzenia mieniem poprzez wyeliminowanie kwot stanowiących równowartość opakowań. Jednocześnie Sąd Okręgowy przyjął, że występki te oskarżony popełnił działając w podobny sposób w krótkich odstępach czasu, to jest w ciągu przestępstw z art. 91 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu karę 10 miesięcy pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 91 § 2 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. Sąd odwoławczy połączył orzeczone wobec oskarżonego M. M. (1) kary pozbawienia wolności i wymierzył mu jedną łączną karę 1 roku pozbawienia wolności. Nadmienić należy, że wymierzenie dwóch kar pozbawienia wolności za dwa ciągi przestępstw, a następnie orzeczenie kary łącznej, nie stanowiło naruszenia zasady reformationis in peius, bowiem w rezultacie oskarżonemu nie wymierzono kary surowszej, a nadto został on ekskulpowany od 51 zarzutów oszustwa. Przy czym nie można było w tej części uniewinnić oskarżonego, bowiem czyny te zawsze pozostawały w kumulatywnym zbiegu z czynem o znamionach określonych w art. 270 § 1 k.k.

Konsekwencją wyeliminowania kwot stanowiących równowartość opakowań z czynów przypisanych oskarżonemu M. M. (1), a opisanych w punktach 52-96 części wstępnej wyroku, była zmiana **w punkcie III.** wyroku poprzez obniżenie kwoty zasądzonej tytułem solidarnego z oskarżonym D. O. obowiązku naprawienia wyrządzonej szkody do 326.548,33 zł.

Natomiast oskarżonego D. O., z wyżej omówionych względów, konsekwentnie kierując się wyżej opisanymi rozważaniami, należało uniewinnić od zarzutu popełnienia występków opisanych w punktach 97-147 części wstępnej wyroku.

Co do występków przypisanych oskarżonemu D. O., a opisanych w punktach 148-192 części wstępnej wyroku, należało obniżyć kwotę niekorzystnego rozporządzenia mieniem poprzez wyeliminowanie kwot stanowiących równowartość opakowań i przyjąć, że oskarżony popełnił te występki działając w podobny sposób w krótkich odstępach czasu, to jest w ciągu przestępstw z art. 91 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k., za co na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. Sąd Okręgowy wymierzył D. O. karę 10 miesięcy pozbawienia wolności.

Konsekwencją wyeliminowania kwot stanowiących równowartość opakowań z czynów przypisanych oskarżonemu D. O., a opisanych w punktach 148-192 części wstępnej wyroku, była zmiana **w punkcie VI** wyroku poprzez obniżenie kwoty zasądzonej tytułem solidarnego z oskarżonym M. M. (1) obowiązku naprawienia wyrządzonej szkody do 326.548,33 zł.

W ocenie Sądu odwoławczego tak orzeczone kary pozbawienia wolności odpowiadają wszystkim dyrektywom wymiaru kary określonym w art. 53 k.k. Wobec wyeliminowania części zachowań przestępczych kary zostały odpowiednio obniżone. Kary te przede wszystkim uwzględniają stopień zawinienia oskarżonych oraz społecznej szkodliwości czynów, nadto spełnią swoje cele w zakresie prewencji ogólnej oraz indywidualnego oddziaływania na sprawcę. Sąd Okręgowy podziela stanowisko Sądu meriti, że oskarżeni zasługują na warunkowe zawieszenie wykonania kary pozbawienia wolności. Wyznaczony trzyletni okres próby będzie wystarczający, aby zweryfikować postawioną pozytywną prognozę kryminologiczną. Wzmocnieniem wychowawczego oddziaływania jest orzeczone wobec obydwu oskarżonych solidarny obowiązek naprawienia wyrządzonej szkody.

W pozostałym zakresie apelacje obrońców nie zasługiwały na uwzględnienie. Nie popełnił Sąd meriti błędu w ustaleniach faktycznych przyjmując, że oskarżeni dopuścili się przestępstwa oszustwa w rozumieniu art. 286 § 1 k.k. na szkodę (...) SA w pozostałym okresie czasu, to jest od daty wystawienia faktury nr (...) w dniu 20.09.2014r. Nie jest zasadny zarzut naruszenia art. 424 § 1 i § 2 k.p.k. Wbrew twierdzeniom obrońcy uzasadnienie wyroku odpowiada wymogom stawianym w powyższym artykule i w pełni pozwala na kontrolę prawidłowości rozstrzygnięcia. Uzasadnienie zawiera pełną ocenę całokształtu zgromadzonego materiału dowodowego. Wbrew twierdzeniom skarżącego wyjaśniona została podstawa prawna wyroku oraz przyjęte kwalifikacje przypisanych oskarżonemu czynów.

Przede wszystkim brak jest dowodów wskazujących na to, że oskarżony M. M. (1) działał na polecenie swoich przełożonych. Skarżący w tej kwestii zarzucają nieuwzględnienie okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonych, w szczególności zeznań świadków M. P., K. K., W. S. oraz P. K., a także dowolną ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego. Z zarzutami tymi jednak nie sposób się zgodzić. Oceniając zebrany materiał dowodowy i analizując go w kontekście zeznań wskazanych świadków, Sąd Rejonowy wskazał szczegółowo, które dowody uznał za wiarygodne i z jakich powodów, a którym waloru wiarygodności odmówił. Ocena materiału dowodowego zaprezentowana w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku, wbrew twierdzeniom skarżących, została poczyniona przez Sąd I instancji z uwzględnieniem reguł określonych w treści art. 4 kpk, art. 7 kpk, a także art. 410 kpk, zgodna jest z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego, nie zawiera błędów. Nie sposób zarzucić braku wnikliwości czy też rzetelności rozważaniom Sądu Rejonowego nad zebranymi w sprawie dowodami. Nie przekroczył Sąd również granic swobodnej oceny dowodów, a swój pogląd na ostateczne wyniki przewodu sądowego Sąd Rejonowy w przekonujący sposób uzasadnił w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku. W żadnym razie nie można uznać, że ocena ta była dowolna. Sąd Rejonowy prawidłowo ocenił zeznania świadków M. P., K. K., W. S. oraz P. K.. To, że Sąd nie przyjął zeznań tych świadków jako ekskulpujących oskarżonych, jak chcieliby tego obrońcy, nie świadczy o tym, że ocena zeznań tych świadków została przeprowadzona w sposób dowolny. Otóż Sąd meriti miał w polu widzenia całość zgromadzonego materiału dowodowego (art. 410 k.p.k.) i oceniając go wskazał, którym dowodom dał wiarę i dlaczego, a którym waloru wiarygodności odmówił. Wyjaśnieniom oskarżonych i zeznaniom wyżej wymienionych świadków przeciwstawił Sąd zeznania przełożonych M. M. (1), to jest A. K., A. E. i A. B.. W ocenie Sądu Okręgowego prawidłowo Sąd meriti ocenił zeznania tych świadków jako wiarygodne i na ich podstawie dokonał słusznych ustaleń faktycznych, że przedstawiciele pokrzywdzonej (...) SA zostali wprowadzeni w błąd co do zamiaru zapłaty za pobrany towar.

Świadek A. K. – kierownik ds. rozwoju sprzedaży i dystrybucji w firmie (...), któremu systemowo od dnia 1 czerwca 2014 roku został przypisany jako klient D. O., wprost zeznał, że na pytanie, jak ma z tym klientem współpracować, jego przełożeni jednoznacznie odpowiedzieli, że ma się z nim w ogóle nie kontaktować i nie spotykać (k. 350 verte). Dalej podał, że D. O. dzwonił do pracowników firmy (...) i zachęcał do współpracy z nim, przy czym w pewnym momencie stało się to już natrętne, a przecież doskonale wiedział, iż nie ma możliwości bezpośredniego zakupu towarów od firmy (...) z powodu zadłużenia. A. K. dostaw zleczanych przez M. M. (1) do hurtowni D. O. nie wiązał z przyzwoleniem ze

strony kierownictwa, a z tym, że firma rodziny M. M. (1) świadczyła usługi transportowe i on sam był traktowany jak szef, więc zlecał dowóz towaru pod inny adres niż wskazany na fakturze. O korzystniejszych ofertach sprzedaży dla D. O. świadek prawdopodobnie informował przełożonego D. M. w maju 2014 roku (k. 580 verte), natomiast D. K. w pierwszym kwartale 2014 roku (k. 581), zatem w okresie, który nie jest objęty aktem oskarżenia. A. K. miał wiedzę o dobrej ofercie cenowej dla D. O. od marca 2014 roku i poruszał ten temat z kierownictwem, bowiem kolidowało to z jego planem sprzedażowym. Nie można z tego faktu wywodzić, że istniało przyzwolenie kierownictwa, mimo blokady, na dostawy dla D. O. w okresie od 1 lipca 2014 roku.

Świadek A. E. (k. 696 verte-697 verte) był zatrudniony w spółce (...) jako menadżer sprzedaży. W 2014 roku jego podwładnym był M. G., w którego zespole pracował oskarżony M. M. (1). Jednoznacznie zeznał, że został przez M. M. (1) oszukany, bowiem oskarżony w trzecim kwartale 2014 roku poprosił o większą sprzedaż produktów promocyjnych, o co świadek postarał się w centrali spółki. Ostatecznie plan sprzedaży nie został zrealizowany i w krótkim czasie ujawniono proceder dostarczania towaru do D. O. na podstawie faktur wystawianych na innych klientów, którzy zaczęli zgłaszać się z powodu niesłusznie blokowanych dostaw. Taki przebieg zdarzeń odzwierciedlają dołączone do akt sprawy dokumenty, potwierdzają także przesłuchani właściciele firm, na które wystawiano faktury. Po przeprowadzeniu rozmowy z M. M. (1) sam oskarżony poprosił o rozwiązanie umowy o pracę. O całym procederze A. E. dowiedział się już po zwolnieniu M. M. (1) od J. T. – kierownika ds. bezpieczeństwa. Po ujawnianiu kolejnych nieprawidłowości zamierzano zmienić rozwiązanie umowy na dyscyplinarne zwolnienie, ale było to już niemożliwe.

Wbrew twierdzeniom obrońców zeznania świadka K. K. (k. 622 verte-623 verte) nie potwierdzają, aby kierownictwo i przełożeni M. M. (1) akceptowali oszukańczy proceder, czy też wręcz do niego nakłaniali. Świadek powołuje się na rozmowę M. M. (1) z A. E., który miał namawiać do dostaw piwa przez stację C. do hurtowni D. O.. Miało chodzić o zrealizowanie planu sprzedażowego. Po czym świadek dodaje, że nie wie, kto był pomysłodawcą takiego sposobu sprzedaży i jak to technicznie wyglądało. W końcu podaje, że dowiedział się o tym, jak cała sytuacja wyszła na jaw. Zeznał, że w trakcie trwania procederu M. M. (1) o tym nie mówił, potem natomiast oskarżony powiedział, że nie można było wykonać planów sprzedażowych i tylko prowadząc sprzedaż hurtową przez sklep detaliczny można było plan zrealizować. Tak więc nie sposób nie zauważyć, że o przestępczym procederze świadek dowiedział się od oskarżonego M. M. (1) i stara się dopasować zaistniałe okoliczności do wersji, że to kierownictwo naciskało na zwiększoną sprzedaż. Świadek powołuje się także na rozmowę A. K. i A. B., która rzeczywiście miała miejsce, jednak w okresie nie objętym aktem oskarżenia i nie dotyczyła dostaw do D. O. na podstawie faktur wystawianych na innych klientów, a tego, że D. O. otrzymuje korzystne oferty cenowe, które zaburzają plan sprzedaży A. K..

Świadek W. S. (k. 623 verte) nie podając żadnych szczegółów stwierdza, że o procederze wiedzieli wszyscy, począwszy od magazynierów po dział rozliczeń koordynacji dostaw, kierowników okręgu sprzedaży, dystryktów i kierowników oddziału. Rzecz w tym, że zeznania te nie mają pokrycia w zgromadzonym materiale dowodowym, a W. S., jak zeznał, nie był świadkiem rozmowy M. M. (1) z A. E., M. G. i G. A., nie miał też wiedzy na temat spotkania A. B. z kierowcami, gdzie miał mówić, że do „O. nie wozimy”, nie słyszał też słów „że nie wozimy na krzyż, czy do krzyża”. Zeznania tego świadka to jedynie jego pogląd, że nie ma możliwości, aby o procederze nie wiedzieli przełożeni etc. Pogląd ten jednak w konfrontacji ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym nie może się ostać. Natomiast świadek P. K. (k. 654 verte) rzeczywiście miał wiedzę o procederze, jednak jak sam zeznał, „nie pamięta, kiedy to do niego dotarło”. Poza tym świadek powołuje się na to, że „dużo ludzi o tym mówiło”, a z dalszej części zeznań wynika, że o takim sposobie sprzedaży dowiedział się od M. M. (1). Tak samo świadek M. P. (k. 603 verte-604) był jedynie przekonany, że przełożeni mieli pełną wiedzę o realizacji planu przez M. M. (1). Powołuje się świadek na A. K., który miał interweniować u dyrektora, przy czym po raz kolejny należy wskazać, że nie chodziło o dostawę towaru dla D. O. na podstawie faktur wystawianych na innych klientów, a o bardzo korzystne oferty cenowe dla tego oskarżonego. Poza tym skąd świadek już na rok przed procederem miał o nim wiedzieć, skoro kontrola w firmie wykazała, że M. M. (1) zaczął wystawiać faktury na innych niż D. O. klientów dopiero od dnia 1 lipca 2014 roku. Tak więc zeznania świadków, na których powołują się skarżący, w żadnej mierze nie podważają ustaleń w zakresie przypisania oskarżonym przestępstwa oszustwa, w przypadku M. M. (1) kwalifikowanego kumulatywnie z występkami z art. 270 § 1 k.k.

Prawidłowo Sąd Rejonowy ocenił również również zeznania G. O., J. W. czy też T. N.. Świadkowie ci twierdząc, że D. O. przekazywał pieniądze za dostarczony towar, nie pozostają w sprzeczności z ustaleniami dokonanymi na etapie postępowania odwoławczego. Rzecz w tym, że żaden z tych świadków nie podaje, jakie konkretnie kwoty w ustalonych datach dostaw były przekazywane jako zapłata za towar. Sąd odwoławczy przyjął przeciż, że do 20 września 2014 roku zapłata, choć niekiedy z opóźnieniem, następowała, po czym D. O. przestał regulować należności i powstał zator płatniczy. Natomiast przyjęcie przez Sąd Rejonowy, że D. O. otrzymywał towar po zaniżonej cenie, nie ma żadnego wpływu na ocenę, że obaj oskarżeni dokonali oszustwa na szkodę (...) SA. Trafnie wskazuje obrońca D. O., że otrzymywał on towar w cenie przewidzianej dla odbiorców hurtowych, co nie zmienia faktu, że za towar ten w pewnym momencie przestał płacić. Oczywistym jest, że korzyścią majątkową dla oskarżonego nie było to, że otrzymywał towar po atrakcyjnej cenie, a to, że sam sprzedał towar, za który nie zapłacił.

Warto podkreślić, że początkowo M. M. (1) przyznał się do dostaw dla D. O., który nie mógł składać kolejnych zamówień z powodu zaległości w zapłacie za wcześniejsze dostawy. Obaj oskarżeni doskonale wiedzieli, jak można ominąć zakaz dostaw i konsekwentnie to realizowali. Zamiar dokonania oszustwa można jednak przypisać obu oskarżonym dopiero od dnia 20.09.2014r., od którego to momentu nastąpił zator płatniczy, bowiem D. O. zaczął zalegać z zapłatą, co z kolei miało przełożenie na brak zapłaty za faktury wystawione i podrobione przez M. M. (1). Prawidłowo Sąd Rejonowy ocenił wyjaśnienia oskarżonych nie dając wiary D. O. co do twierdzenia, że za cały dostarczony towar zapłacił, natomiast M. M. (1) przeznaczył te pieniądze na sobie znane cele nie przekazując zapłaty pokrzywdzonej Spółce. W tej części należy dać wiarę oskarżonemu M. M. (1), że w pewnym momencie D. O. przestał płacić. Potwierdzają taki fakt dołączone do akt sprawy wydruki korespondencji sms pomiędzy oskarżonymi, z której wynika, że M. M. (1) domaga się zapłaty, natomiast D. O. nie dysponuje pełną kwotą wynikającą z faktur. Ze zgromadzonego materiału dowodowego jednoznacznie wynika, że D. O. pozostawał w bardzo trudnej sytuacji finansowej, i to już wcześniej aniżeli w okresie objętym aktem oskarżenia. Przeciż z powodu braku zapłaty (...) SA zablokowała D. O. dostawy.

Nadmienić należy, że oszustwo stypizowane w art. 286 § 1 kk jest przestępstwem kierunkowym, charakteryzującym się celem w postaci chęci uzyskania korzyści majątkowej poprzez doprowadzenie innej osoby do niekorzystnego rozporządzenia mieniem za pomocą wprowadzenia jej w błąd lub wyzyskania błędu czy też niezdolności do należytego pojmowania dokonywanych działań. Przesłstwo to, ze względu na znamię celu, przynależy do kategorii przestępstw kierunkowych. Można je popełnić wyłącznie w zamiarze bezpośrednim zabarwionym motywem (chęcią) osiągnięcia korzyści majątkowej (dolus directus coloratus). Świadomość i wola sprawcy musi obejmować wszystkie elementy przedmiotowe czynu zabronionego, tj. wprowadzenie w błąd, wyzyskanie błędu lub niezdolności do należytego pojmowania przedsiębranego działania oraz doprowadzenie do niekorzystnego rozporządzenia przez pokrzywdzonego własnym lub cudzym mieniem.

Natomiast o zamiarze sprawcy przesądza całokształt tak podmiotowych, jak i przedmiotowych okoliczności sprawy. Dopiero bowiem na podstawie wszystkich okoliczności dotyczących danego wypadku i osoby sprawcy możliwe jest odtworzenie rzeczywistych przeżyć sprawcy i ustalenie, do czego zmierzał, czego chciał, względnie - postępując w określony sposób - co przewidywał i na co się godził. Możliwe jest ustalenie zamiaru sprawcy na podstawie samych tylko przedmiotowych okoliczności związanych z konkretnym zdarzeniem, w oparciu o sam sposób działania, pod warunkiem jednakże, iż działanie to jest tego rodzaju, że podjęcie go przez sprawcę wskazuje jednoznacznie, bez żadnych w tym zakresie wątpliwości, na cel, do jakiego on zmierza. Jednoznaczność ta nie może oznaczać niczego innego, jak nieodzowność określonego skutku, gdyż wtedy tylko możliwe jest prawidłowe ustalenie, iż sprawca chciał określonego skutku swego działania (por. wyrok SN z 12 maja 1976 r., V KR 20/76, Gazeta Prawnicza 1976, nr 22, s. 6).

Oceniając zachowanie oskarżonych przez pryzmat właśnie tych okoliczności Sąd Okręgowy stoi na stanowisku, że oskarżeni od dnia 20 września 2014 roku, to jest od daty wystawienia pierwszej faktury sprzedaży towaru, który nie został w ogóle zapłacony, nie mieli zamiaru wywiązania się ze swoich zobowiązań. Wskazują na to przede wszystkim wyjaśnienia M. M. (1), który podał, że oskarżony D. O. zaprzestał regulowania płatności uzależniając zapłatę od dalszych dostaw. Mając na uwadze znajdującą się w aktach sprawy dokumentację nie sposób nie przyznać tym

wyjaśnieniom waloru wiarygodności. Rzeczywiście zator płatniczy nie powstał od razu, a po czasie, kiedy to część dostaw została zrealizowana i zapłacona. Potem zaczęły się problemy z zapłatą, co w konsekwencji doprowadziło do zablokowania dostaw dla podmiotów, na które były wystawiane fałszywe faktury i ostatecznie doszło do ujawnienia przestępczego procederu. Oskarżeni działając wspólnie i w porozumieniu, świadomie wyłudzały od pokrzywdzonej towar, za który nie płacili. D. O. od dawna pozostawał w trudnej sytuacji finansowej, a M. M. (1) bezpodstawnie liczył na to, że kolejne dostawy pozwolą na spłatę poprzednio zamówionego i dostarczonego do hurtowni D. O. towaru. Oskarżeni niewątpliwie działali w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wprowadzając w błąd pokrzywdzoną co do zamiaru wywiązania się z zobowiązań, czym doprowadzili ją do niekorzystnego rozporządzenia mieniem. Między niekorzystnym rozporządzeniem mieniem przez pokrzywdzoną a zachowaniem oskarżonych istnieje bezsprzecznie związek przyczynowo-skutkowy. Oczywistym jest również, że M. M. (1) składając na fakturze podpis za klienta każdorazowo fałszował dokument, czym wypełnił również znamiona występku z art. 270 § k.k.

Niesłuszny jest zarzut obrońców oskarżonych, że kwota poniesionej przez pokrzywdzoną szkody winna zostać pomniejszona o wartość podatku, ponieważ pokrzywdzona jako przedsiębiorca miała możliwość odliczenia VATu od kosztów, jakie sama poniosła w związku z poniesionymi przez siebie kosztami, a także skorzystania z tzw. ulgi na złe długi. Otóż w niniejszej sprawie realnie poniesioną przez pokrzywdzoną szkodą jest suma niezapłaconych faktur za pobrany i dostarczony do hurtowni D. O. towar (bez opakowań, o czym była mowa powyżej). Brak tu podstaw, aby powołać biegłego z zakresu rachunkowości w celu wyliczenia szkody, ponieważ szkodą bezpośrednio wynikającą z popełnionego przestępstwa jest suma niezapłaconych należności za pobrany towar. Nie może pomniejszyć kwoty szkody fakt jej ewentualnego rozliczenia jako straty dla spółki czy też odliczenia z tytułu podatku Vat. Wskazać też należy, że nieuiszczone kwoty wynikają z dołączonych do akt sprawy faktur oraz zestawienia sporządzonego przez przedstawiciela pokrzywdzonej Spółki, zatem działanie polegające na sumowaniu kwot, co Sąd odwoławczy uczynił, nie wymagało żadnych wiadomości specjalnych. Niezasadny jest zatem zarzut obrońcy oskarżonego D. O., że odstąpiono od przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego z zakresu księgowości celem ustalenia realnej szkody poniesionej przez pokrzywdzonego. Słusznie też orzeczono solidarny obowiązek naprawienia wyrządzonej szkody, ponieważ obaj oskarżeni działali wspólnie i w porozumieniu w popełnieniu przestępstwa oszustwa, przez co w jednakowym stopniu przyczynili się do niekorzystnego rozporządzenia mieniem przez pokrzywdzoną Spółkę, a co za tym idzie, w tym samym stopniu i solidarnie odpowiadają za powstałą szkodę.

Z tych też względów zaskarżony wyrok zmieniono we wskazanym i wyżej omówionym zakresie, w pozostałej zaś części wyrok utrzymano w mocy.

Konsekwencją takiego orzeczenia było zasądzenie od oskarżonych M. M. (1) i D. O. na rzecz Skarbu Państwa wydatków za postępowanie odwoławcze po 1/3 z kwoty 20,00 zł oraz obciążenie ich jedną opłatą za obie instancje w kwotach po 180,00 zł, nadto zasądzenie od oskarżyciela posiłkowego (...) S.A. z siedzibą w Ż. na rzecz Skarbu Państwa wydatków za postępowanie odwoławcze w 1/3 z kwoty 20,00 zł oraz obciążenie go opłatą w kwocie 100,00 zł.

Dlatego też Sąd Okręgowy orzekł jak w wyroku.

SSO Anita Ossak

SSO Aleksandra Odoj-Jarek (spr.) SSO Lucyna Pradelska-Staniczek